

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 14.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1869.

Τιτὴ ἑτησίαν, λ. 80
ἡ ἑκαστ. φύλ. » 5

Ἡ ΚΑΛΙΣΤΗ ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

«Ἡρώτησά ποτε, —εἶπε κύριός τις, —ἓνα μαθητὴν ποῦ ἦσαν τὰ τρία ἐκεῖνα πράγματα, τὰ ὅποια ἐπαθύμην νὰ εἶχε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, αὐτὸς δὲ μοι ἀπεκρίθη: «Δὲς μοι βίβλ(α, ὁ γ ε ἰ α ν καὶ ἡ σ ο χ ῖ α ν καὶ δὲν μοι μέλει δι' ἄλλο τι.»

Ἡρώτησα κατόπιν ἓνα φιλόσοφον καὶ αὐτὸς ἀνέκραξε, «χρήματα! χρήματα! χρήματα!»

Ἐπλησίασα ἔπειτα ἓνα πεινασμένον ἐπαίτην καὶ τῷ ἕκαμα τὴν αὐτὴν ἐρώτησίν· αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ἄρτον! ἄρτον! ἄρτον!»

Ἡρώτησα μετὰ ταῦτα μέθυσον, καὶ αὐτὸς μεγαλοφώνως ἀνέκραξε. «ποτά! ποτά! ποτά!»

Ἐστρέψα τὸν λόγον κατόπιν πρὸς τοὺς τρυφῶρω μου καὶ τοὺς ἠρώτησα τὸ αὐτὸ· αὐτοὶ δὲ ὕψωσαν τὰς φωνὰς των κράζοντες συγκεχυμένως «πλοῦτη, δόξαν! ἡδονή!» κ. τ. λ.

Τελευταῖον ἐπλησίασα πτωχὸν τινα ἀργάτην ὅστις ἐφημίζετο ὡς εὐσεβὴς καὶ τὸν ἠρώτησα τί αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ εἶχε; Αὐτὸς δὲ μὲ ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα ὅτι ὅλα του αἶ ἐπιθυμῶμαι συνεκκεντροῦντο εἰς τὸν Χριστόν. Ὁμίλησε δὲ μὲ τοιαύτην οὐδαρσίτητά, ὥστε μὲ ἕκαμα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἐξηγηθῇ.

Τὰ τρία πράγματα, —εἶπε, —τὰ ὅποια ἐγὼ πρὸ πάντων ἐπιθυμῶ εἶναι, πρῶτον, νὰ εὐρεθῶ ἐν Χριστῷ· δεύτερον νὰ ἦμαι ὁ μω ἰ ο ς μὲ τὸν Χριστὸν καὶ τρίτον νὰ ἦμαι μὲ τὸν Χριστόν. Ἐκτετατοῦσα ἐπιλογισθὴν πολὺ ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης, ἀλλ' ὅσον περισσοῦτερον οὐλογοῦμαι, τόσοσιν οὐρανόθεν τὴν εὐρίσκω. Πάντα τὰ ἄλλα εἶναι μάταια καὶ παρέρχονται, ἀλλ' ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἡ ΕΥΣΕΒΗΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΛΗΣΤΗΣ.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς δοτικὰς ἐπαρχίας τῆς Σικωτίας, κατοικεῖ πλοῦσός τις, ὅστις συνειδέει νὰ διαχειμάσῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Λονδίνον. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἐμπιστεύεται τὴν οἰκίαν μετὰ τῶν ἐπίπλων καὶ λοιπῶν πολυτίμων σκευῶν εἰς πιστὴν τινα καὶ εὐσεβῆ ὑπηρετρίαν, Ἐλισάβετ καλουμένην.

Αὕτη μένει καὶ κοιμᾶται μόνη εἰς τὴν ἐκτεταμένην οἰκίαν χωρὶς νὰ φοβῆται ποσῶς· διότι ἡ συνείδησις αὐτῆς εἶναι καθαρὰ. Ἐχει δὲ ὡς σύντροφον τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ προστάτην τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Πρὸ τῶν ἑτῶν ἠκούοντο νοχτολοποῖαι κατὰ τὴν οὐνοικίαν ἐκείνην καὶ οὐ περιβόητός τις κακοῦργος, ὅστις ἐκρατεῖτο εἰς μίαν τῶν πλησιεστέρων φυλακῶν καὶ ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ θανατωθῇ, εἶχε ὀραπεύσει. Αἱ φῆμαι αὗται ἐτάραττον ἐνίοτε τὴν Ἐλισάβετ, ἰδίως δὲ τὴν νύκτα, ὅταν ἦτο μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ διότι ἐβουλοῦντο κατ' ἑαυτὴν, ὅτι πιθανόν, ἐπειδὴ οἱ κλέπται ἐγνώριζον καὶ αὐτῆς τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ κυρίου της, ἠδύνατο ἀκινδύνως καὶ τὴν οἰκίαν νὰ προσβάλωσι καὶ αὐτὴν νὰ κακοποιήσωσιν. «Πῶς δύνανμαι, ἐγώ,» —εἶπεν, κατ' ἑαυτήν— «μόνη, ἀδύνατος καὶ ἄοπλος γυνὴ νὰ ἀποκρούσω τοὺς κλέπτας;» Ἄλλὰ πάλιν καταφεύγουσα εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐξηκολούθη φυλάττουσα τὴν οἰκίαν. Ἐσπέραν τινα εἰσελθούσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀφού κατὰ τὴν συνείδησίν της ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐκάθησε ἐν ἀναγνώσει τὴν Ἁγ. Γραφήν καὶ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς προσευχῆς νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἰδοὺ! πρὶν εἶ ἀνοίξῃ τὴν βίβλον παρετήρησεν ὅτι ἡ

κλίνη αὐτῆς ἐκινεῖτο, καὶ εὐθὺς ὑπόπτωσεν διὰ τὴν τὴν ὑποκάτω αὐτῆς.

Φαντασθῆτε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, τὴν ὕβριν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, κεκλεισμένης μετὰ ληστῶν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ δωμάτια μεγάλης οἰκίας περιεχοῦσης πολλὰ καὶ πλούσια σκεύη! Ἄν ἐφρόναζε διὰ βοήθειαν, ἢ ζωὴ τις ἔστρεφε τὸν ἔσχατον κίνδονον ἂν ἔμενε σιωπηλῇ, πάλιν οἱ κλέπται, διὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶσι μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἤθελον τὴν φονεῦσαι. Ἡ καρδιά αὐτῆς ἔπαλλε σφοδρῶς καὶ ἔδλον τὸ σῶμά της ἔστρεμν' ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἀφιερῶσα ἑαυτὴν εἰς τὸν Θεὸν διὰ σιωπηλῆς προσευχῆς, ἤρχισε νὰ ἀναγνώσκῃ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν μεγαλοφώνως, ὡς ἂν ἦτο μόνη. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν προσηυχῆθη δεομένη ὑπὲρ τῆς μετανοίας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ περιβοήτου ἐκείνου ληστοῦ, καὶ αἰούσα τὸ φῶς ἐπλαγίασεν εἰς τὴν κλίνην της.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ληστὴς ἐξέρχεται τοῦ κρυφῶνός του καὶ πλησιάζας τὴν κλίνην, «Γόναί, — εἶπε, — ἦλθον ἐνταῦθα ἀπόψε μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ ληστεύσω τὴν οἰκίαν καὶ νὰ φονεύσω καὶ σέ. Εἰς τὸν κῆπον με περιμένωσι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου ὠπλισμένοι» ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐσύριξε καὶ παρευθεῖς ἤκούσθησαν ποδοκροτήματα πολλῶν ἐνόπλιων ἀνδρῶν.

Ἡ Ἐλισάβετ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν τρέμουσα καὶ περιμένουσα τὸν θάνατον· ἀλλ' ὁ ληστὴς ἐσύριξε καὶ πάλιν, οἱ δὲ ὀπαδοὶ τοῦ ἀκούσαντες τὸ δεύτερον τοῦτο σύριγμα, ἐστράφησαν εἰς φυγὴν, καὶ ἐγένετο ἡσυχία ἄκρα.

«Ἀλλὰ,» — ἐξηκολούθησεν ὁ ληστὴς, — εἰ πρός τὸν Θεὸν δεήσεις σου, γόναί, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μου, με ἔφερον εἰς συναίσθησιν. «Ναί! ἐξηκολούθησε κλαίων καὶ ὀδυρόμενος. «Ναί, αἱ χεῖρές μου φέρουσι στίγματα ἀθῶων αἱμάτων, ἐλήστευσα, ἔκλεψα, ἐφόνευσα, ἐδασάνετα, εἶμαι χαμένος! εἶμαι χαμένος! Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.»

Ὁ ὦμος οὗτος κακούργος καταβληθεὶς διὰ τῆς προσευχῆς τῆς ἀδυνατοῦ ταύτης γυναικὸς, μετεβλήθη ἀπὸ τίγριδος εἰς ἄκακον ἀρνίον, καὶ ἐγένετο ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ πρὸς διέξυ τῷ Χριστοῦ, καὶ τὸ καλὸν τῶν ὁμοίων του.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν λοιπὸν διὰ πρᾶξι πάντοτε νὰ προσευχώμεθα διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴ ἀποκάμνωμεν. (Λουκ. ιζ'. 1.)

ΦΥΣΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

Τρία χρώματα εἶναι τὰ μᾶλλον ἐξηπλωμένα εἰς τὸ βασιλικὸν τῶν φωτῶν — τὸ κίτρινον, τὸ κόκκινον καὶ τὸ πρᾶσινον. Ἡ χρωματιστικὴ ὕλη ἐκ-

θλίβεται ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ φωτοῦ. Ἀπὸ τὸν κορμὸν καὶ τὰ φύλλα, ὡς εἰς τὸ καλούμενον ἐνδικόν ἢ λουλάκιον. Ἀπὸ τὰς ρίζας, ὡς εἰς τὸ ριζάρι καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη, ὡς εἰς τὸν σάφρον. Ἀποκτιῶνται δὲ τὰ διάφορα χρώματα εἰς διὰ τῆς ἐκθλίψεως, ἢ διὰ τῆς βράσεως.

Τὰ αὐτὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν εἰς τὰ φυτὰ, ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὰ ὄρυκτά καὶ μέταλλα, ἀλλὰ τότε ὀνομαζόνται πρὸς διάκρισιν μεταλλικὰ χρώματα καὶ εἶναι ἀνεξίτηλα, ἤγουν δὲν ἐξαλείφονται.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΒΛΑΝΚ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί ἔχουσιν ἔμπροσθέν των πολλὰ ὠραίαν εἰκονογραφίαν ἐνὸς τῶν περριφημοτάτων ὀρέων τῆς γῆς, ἢ κορυφῆ τοῦ ὀρειοῦ εἶναι σχεδὸν δεκαεὶς χιλιάδας ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης! Ἐψοῦται δὲ κατὰ τὴν νότιον ἐσχατιὰν τῶν Ἀλπεων αἱ ὀρεοὶ εἶναι σειρά ὀρέων χωρίζοντων τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ ὀνομαζέται Μόντ Βλανκ ἢ λευκὸν ὄρος.

Ἡ κορυφὴ παρουσιάζει πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν Ἀλπεων εἰς μεγάλην ἔκτασιν· αἱ δὲ διάφοροι ἔσοχοι ὕψουονται ὡς πυραμίδες, σκεπασμένοι μετὰ διηνεκῆ χιόνα.

Κατὰ πρώτην φοράν ἀνθρώπινος ποὺς ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λευκοῦ ὄρους τὸ 1786. Δύο περηγητὰὶ ἄγγλοι ὁ Δόκτωρ Πάικαρδ καὶ Ἰάκωβος Βάλνας μετὰ πολλὰς δυσκολίας καὶ κινδύνους κατάρθωσαν ν' ἀναβῶσιν ἐπ' αὐτῆς μετὰ ταῦτα ἡ ἀνάβασις

ἐγένετο συχνότερα καὶ τώρα κατέστη συγκριτικῶς εὐκολογώτερος γίνεσθαι δὲ ὡς ἐφεξῆς δύο ἢ τρεῖς ἢ καὶ περισσότεροι ἰδιώται, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν καλῶς τὰ μέρη τῆς ἀναβάσεως, προπορεύονται, εἰς ἀπόστασιν 10—15 βημάτων ἀπ' ἀλλήλων κατόπιν ἔρχονται οἱ περιηγηταὶ καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλοι ὁδηγοὶ ἅπαντες δὲ, ὁδηγοὶ καὶ περιηγηταὶ, συνεχονται μεταξύ των διὰ σχολίου ἰσχυροῦ, τὸ ὅποιον δένεται περὶ τὴν μέσσην ἐκαστου. Οὕτω πως συνδαδαμένοι προβαίνουσιν. Ὄταν δὲ συμβῇ νὰ παραπατήσῃ, ἢ νὰ γλιστρήσῃ, ἢ ἄλλως νὰ χάσῃ τις τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ πέσῃ, οἱ ἄλλοι ἀμέσως στηρίζονται καὶ οὕτω τὸν συγκρατοῦν. Ἐνίοτε ἕως συμβαίνει ὥστε νὰ κοπῇ τὸ σχολιὸν καὶ τότε ὅλοι, ἢ τοὐλάχιστον οἱ κάτωθεν τοῦ μέρους, ὅπου κίπτεται, κατακρημνίζονται εἰς τὸ χάος καὶ κατακοντρίζονται, ὡς συνέβη περίου εἰς τινάς.

Κανεῖς δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ τὰς πετραμίδας ταύτας τῶν βράχων, ὑψουμένας ὑπεράνω τῶν συνέφων καὶ κεκαλομένους μὲ διηλεκτὴ χίονα καὶ πάγον χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ αἰσθημα τέρμου! Ἡ θεωρία τοιούτων ἐξαισιῶν φυσικῶν φαινομένων δὲν δύναται εἰμὴ ν' ἀνοψώσῃ τὸν νοῦν πρὸς Ἐκείνον, ὅστις ἦτο πρὶν γεννηθῆναι τὰ ὄρη, καὶ πρὶν μορφωθῇ ἡ γῆ καὶ ὁ κόσμος καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ἦτο Θεός, καὶ ὁ ὅποιος εἶπε καὶ ἐγένοντο τὰ πάντα, καὶ νὰ φέρῃ εἰς συναίσθησιν τῆς οὐδαμόνητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς ταπεινώσιν.

Τὸ κτίριον, τὸ ὅποιον φαίνεται εἰς τὴν βῆσιν τῆς μιᾶς τῶν δύο πετραμίδων εἶναι ξανοδοχεῖον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν κατ' ἄτος ἐπισκεπτομένων τῶν ὄρων ξένων.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν εὐρίσκεται εἶδος τι περιστέρως, ἢ ὅποια ὀνομάζεται ἀποδημητικὴ, διότι ἀποδημεῖ κατὰ κοπάδι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Τόσων μεγάλα εἶναι συχνάκις τὰ κοπάδια τῶν περιστερῶν τούτων, ὥστε καλύπτουσι τὸν ἥλιον ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους. Εἰς

μίαν τοιαύτην ἀποδημίαν, ἢ ὅποια συνέβη εἰς τὴν ἀπαρχίαν Ὀχίου, ὑπελογίσθη, ὅτι περισσότεραι ἀπὸ ἐννέα ἑκατομμύρια περιστερὰ ἐξηκολούθησαν ἀδικήτως νὰ διέρχωνται ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας! οἱ δὲ ἄνθρωποι συναλάμβανον ἢ ἐφόνεον αὐτάς κατὰ ἑκατοντάδας!

Εἰς τὰς περιστέρως ταύτας χρωστοῦνται οἱ σωροὶ τοῦ γουάγου (κόπρου) ἀπὸ τῶν ὅποιων σκεπάζονται πολλὰ νῆσοι τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, καὶ τὸ ὅποιον μεταφέρεται διὰ πλοίων καὶ χρομαίμυζι πρὸς λίπασμα (κόπρισμα) τῶν ἀγρῶν.

ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΕΠΙΡΡΟΗ.

Εἰς τινὰ πόλιν πλησίον τοῦ Λονδίνου, ῥήτωρ τις ἀγορεύων ἐνώπιον μεγάλου ἀκροατηρίου εἶπεν· καὶ πάντες ἐξακούμεν ἐπιρροήν—καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ παιδάριον·» δεικνύων μικρὸν κοράσιον καθήμενον ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς του.

«Ἀληθέστατα!» ἀνεφώνησεν ὁ πατήρ διακόψας τὸν ῥήτορα. Μετὰ δὲ τὴν διαλύσιν τοῦ ἀκροατηρίου, προσελθὼν ὁ πατήρ εἶπε πρὸς τὸν ῥήτορα, «Κύριε, ζητῶ συγγνώμην, διότι σὲ διέκοφα. Ἄλλ' ἢ ἀλήθεια, τὴν ὅποιαν εἶπατε, ἤγγιξε τὴν καρδίαν μου ἐγὼ ἤμην ἐκδοτός εἰς τὴν μέθην, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελον νὰ πηγαίνω μόνος εἰς τὸ καπηλεῖον ἔπερα μαζί μου καὶ τὸ κοράσιον τοῦτο. Ἐσπέραν τινά, πλησιάζοντες εἰς τὸ καταγώγιον τοῦτο τῆς διαφθορᾶς, ἠκούσαμεν θύρουδον καὶ φωνὰς ἐξερχόμενας ἀπ' ἐκαί, αἱ ὅποιαί τόσον ἐτρόμαξαν τὸ κοράσιόν μου, ὥστε ἔβαλε τὰ χεῖράς του περὶ τοῦ λαμποῦ μου καὶ ἀνεφώνησε, «Μή, πάτερ μου! μὴ πηγαίνης ἐκαί!»

«Σιώπην ἀπήνεγκες ἐγώ.

«Μή! μή! παρακαλῶ, πάτερ μου!» ἐπανέλαθεν αὐτὴ μετὰ πάθος καὶ δακρύων, τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ κίπτωσι βρογχιδῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

Ἐσταμάτησα καὶ ἔμεινα ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἀκίνητος. Ἦσαν στιγμαὶ συλλογισμοῦ καὶ ἀποφάσεως, ἢ ὅποια ἐπέφερε τὴν νίκην διότι ἀντὶ νὰ εἰσέλθω, ἐστράφημ πρὸς τὰ ὄπισθεν καὶ διεσθῆνθην εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἔατοτε οὐδέποτε πλέον ἐπισκέφθημ τὸ καταγώγιον ἐκεῖνο.

Εὐχαριστῶ δὲ διὰ τοῦτο καὶ δαξάξω τὴν Θεὸν διότι ἐνφ' ἑσπέρῳ ἤμην πτωχὸς καὶ ἐλεεινός, τώρα εἶμι εὐτοχής. Τὰ πάντα ὀφείλω εἰς ταύτην μου τὴν κόρην, καὶ ὅταν εἴπατε, ὅτι «καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ παιδάριον ἐξακουεῖ ἐπιρροήν,» δὲν ᾔδουν ἤθην νὰ κρατηθῶ, ἀλλ' ἀνέκραξα «ἀληθὲς τὰς».

«Πλὴν ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀφήσατε τὰ παιδιά καὶ μὴ

ἐμποδίζετε αὐτὰ νὰ ἔλθωσι πρὸς μᾶς· διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» (Ματθ. ιβ'. 4)

ΓΝΟΥ ἢ ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ ΙΠΠΟΣ.

Ὁ Γνου ἢ ἐγκέρατος ἵππος εἶναι ζῶον ἐντόπιον τῆς νοτίου καὶ κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Εἶναι δὲ δύσκολον κατὰ πρώτην ὄψιν νὰ εἶπῃ τις μὲ τι ὁμοιάζει περισσότερο, μὲ τὸν ἵππον, τὸν βούβαλον, ἢ τὸν ἀντέλοπα. Τὰ κέρατά του καλύπτουν τὴν ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, σπρέφονται πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐμπροσθεν τοῦ προσώπου καὶ ἔπειτα ἀνέρχονται καμπυλοειδῶς πρὸς τὰ ἄνω ἀπολήγοντα εἰς δέξυ. Κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει μὲ τινος τῶν βουβάλων. Κατὰ τὴν χεῖτην καὶ τὴν οὐρὰν ὁμοιάζει μὲ τὸν ἵππον καὶ κατὰ τὰ σκέλη μὲ τοὺς ἀντέλοπας. Ὁ Γνου εἶναι πολὺ ταχύπους καὶ ὅταν ὀργισθῇ καθίσταται πολὺ ἐπικίνδυνος. Ὑπάρχει παράδοσις τίς, ἥτις διαβεβαίει, ὅτι ὁ πολεμικὸς ἵππος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ καὶ βουκέφαλος καλούμενος, ἦτο ζῶον τοῦ εἶδους τούτου. Ὁ Γνου ἐξήμεροῦται καὶ ἀναπληθρῶνει τὸν ἵππον εἰς τὰς χρεῖας τῶν κατοίκων τῶν μερῶν, ἐνθα εὐρίσκεται.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΑΓΡΓΗ (ἀνατροφή)

Μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ γράμματα, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ γυμναστικὴ ἦσαν τὰ τρία ἀναγκαῖα συστατικά τῆς ἀνατροφῆς, ἥτις ἤρμοζεν εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα. Οἱ δὲ λόγοι εἶναι οἱ ἐξῆς. Τὰ γράμματα ἀναπτύσσουσι τὸν νοῦν ἢ γυμναστικὴ τὸ σῶμα ἢ δὲ μουσικὴ θεωρεῖται ἀναγκαῖα, διότι τὸ τραγεῖν εἶναι πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα, διότι γυμνάζει καὶ ἐνδυναμῶνει τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα καὶ τὴν καρδίαν, διότι βρῆθεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τις καλὴν προφορὰν καὶ νὰ γαίνη καλὸς ῥήτωρ, διότι κἀνὲν εἶδος μουσικοῦ ὄργάνου ἢ μουσικῆς συμφωνίας δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ, ἢ κἀν νὰ παρακληθῇ μὲ τὴν ἀνθρώπινον φωνήν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς γλυκύτητα, καὶ τελευταῖον διότι πρέπει νὰ αἰνῶμεν δι' αὐτῆς τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα.

ΠΡΙΝ ὁμολήσῃς ἐρώτησον σεαυτὸν τὰς τρεῖς ταύτας ἐρωτήσεις—Εἶναι ἀληθές ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ εἶπω; Εἶναι ὑφέλιμον; Εἶναι φιλοφρονητικόν; καὶ ἐάν εὐρησῇ, ὅτι ἔχει τὰ συστατικά ταῦτα, εἰπέ το.

Ο ΠΡΩΤΟΣ. Ὡςτις κατεσκεύασε τὰς τόσον χρησίμους διὰ τὸν ἄνθρωπον βελόνας ἦτο μαυρυτανός κάτοικος τῆς Ἰσπανίας, μετέβη δὲ καὶ ἐπώλει αὐτάς εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ 1545, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ 8ου.

Ἡ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ.

Ὅλοι ἡμεῖς διήλαθμεν διὰ τοῦ ἀλφάβητου καὶ γνωρίζομεν πόσον δύσκολον εἶναι εἰς παιδιὰ νὰ μάθουν τὰ εικοσιτέσσαρα γράμματά του. Τί ὅμως θὰ εἶπαι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς ἐφ. τῶν Παίδων, δταν ἀκούσωσιν ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν Κινέζων περιέχει περισσότερα τῶν 40 χιλιάδων γραμμάτων! Καὶ ὅμως ὄχι μόνον παιδιὰ ἀλλὰ καὶ ἡλικιωμένοι καὶ μάλιστα ξένοι μαθητῆσαι τὴν παράξενον καὶ δυσκολωτάτην ταύτην γλῶσσαν.

Ὅσοι δύσκολοι ὅμως καὶ ἂν ἦναι ἡ γλῶσσα αὕτη ὁ σχηματισμὸς τῶν λέξεων παρέχει μεγάλας εὐκολίας. Ὑπάρχουσι μονοσύλλαβον τιναὶ λέξεις ἢ μόρια, τὰ ὁποῖα ὅταν βάλωνται εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος τῶν λέξεων σαφηνίζουσι αὐτάς. Οὕτω π. χ. ἡ λέξις Φ ο ὕ σημαίνει πόλιν πρώτης τάξεως, περιέχουσαν ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον ψυχῶν. Τ ο ο ὕ δηλοῖ πόλιν δευτέρας τάξεως, περιέχουσαν ἡμισυ ἑκατομμύριον κατοίκων. Προσέτι Τ ο ὕ ν γ σημαίνει ἀνατολή, Σ ἰ δ ὕσιν, Ν ἂ ν νότιον καὶ Π ἔ β ο ρ ρ ἂ ν καὶ Ο ὕ ἂ ν γ βασιλεύς. Τώρα Τ ο ὕ ν γ Φ ο ὕ σημαίνει ἀνατολικὴ πόλις πρώτης τάξεως. Σ ἰ τ ο ο ὕ δυτικὴ πόλις δευτέρας τάξεως—Ν ἂ ν Τ ο ο ὕ νότιος πόλις δευτέρας τάξεως.—Ο ὕ ἂ ν γ τ ο ο ὕ, ἔπερ εἶναι τὸ ὄνομα τῆς Καντῶνος, σημαίνει βασιλικὴ πόλις δευτέρας τάξεως.

Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ αἱ πλεῖσταὶ λέξεις τῆς Κινεζικῆς γλώσσης εἶναι μονοσύλλαβον, ὅταν θέλωσι νὰ κάμωσι ἕνα σύνθετον ὄνομα δὲν ἔχουσι νὰ κάμωσι ἄλλο παρὰ νὰ βάλωσι τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουσι τὴν ἰδέαν των, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. Οὕτω π. χ. ὅταν θέλωσι νὰ φανερώσωσι τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἡδηγεῖ τὴν ἀμαξάν, πέρνουσι τὴν λέξιν ἀμαξία καὶ τὴν θέτουσι ἐμπρὸς εἰς τὸ ῥῆμα ἐλαύνω καὶ ἔχουσι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλουσι. Προσέτι, ἐπειδὴ κάθε γράμμα εἶναι καὶ μία λέξις, φανερόναι ἕν πρᾶγμα, ὁ μαθητῶν τὸ ἀλφάβητον μαθητῆσαι σχεδὸν καὶ τὴν γλῶσσαν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσι τὰ φύλλα τοῦ παρελθόντος ἔτους, σφιδάουσι νὰ πληρώσωσιν 60 λεπτά καὶ προσέτι τὰ ταχυδρομικά. Ἀπαντήσεις παραλαβῆς θὰ γίνωνται τοῦ λοιποῦ διὰ τῆς ἐφ. τῶν Παίδων.